

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 06 listopada 2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 23 marca 2019r. funkcjonariusze Policji M. P. i P. M. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie autostrady (...) nieoznakowanym radiowozem marki O. (...) wyposażonym w videorejestrator. W tym dniu G. N. poruszał się należącym do niego samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) na autostradzie (...) w kierunku K.. Około godziny 8:26 został zatrzymany przez ww. funkcjonariuszy Policji w miejscowości J. z uwagi na przekroczenie dopuszczalnej prędkości obowiązującej na terenie autostrady (...). Pomiar dokonany za pomocą głowicy pomiarowej umieszczonej w radiowozie, przeznaczonej do automatycznego pomiaru prędkości pojazdów wykazał, iż w chwili dokonywania pomiaru G. N. poruszał się z prędkością 202 km/h, gdzie dopuszczalna administracyjnie prędkość wynosi 140 km/h.

Dowód: notatka urzędowa k. 2-3, zeznania świadka M. P. k. 6, 42-43, płyta DVD k. 34, zeznania świadka P. M. k. 41-42.

Urządzenie V. 2A nr fabryczny 069, rok produkcji 2013, zainstalowane w radiowozie, którym dokonano pomiaru, posiadało legalizację ważną do dnia 31 marca 2019r., podobnie jak przyrząd do pomiaru prędkości (...) nr fabryczny (...).

Dowód: świadectwo legalizacji k. 32, 33, instrukcja obsługi prędkościomierza kontrolnego V. 2A zamieszczona na płycie DVD k. 34.

W toku dokonywanej przez ww. funkcjonariuszy Policji kontroli drogowej okazało się, że G. N. nie posiada przy sobie dokumentu w postaci prawa jazdy. Dokument ten został zatrzymany w dniu 31 sierpnia 2018r. przez Komendę Powiatową Policji w K. i był przechowywany w Starostwie Powiatowym w T. do dnia 02 kwietnia 2019r. W tym dniu G. N. złożył w wymienionym Urzędzie wniosek o zwrot zatrzymanego prawa jazdy i na podstawie którego następnie pokwitował jego odbiór.

Dowód: notatka urzędowa k. 2-3, zeznania świadka M. P. k. 6, pismo Starosty (...) z dnia 03 kwietnia 2019r. k. 10, zeznania świadka P. M. k. 41-42.

G. N. ma 38 lat. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest ekonomistą. Jest żonaty, posiada troje dzieci w wieku od 5 do 11 lat, które pozostają na jego utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą z której uzyskuje miesięczny dochód w wysokości około 10.000 złotych. Posiada majątek w postaci 10 samochodów ciężarowych. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. Uprzednio trzykrotnie karany za wykroczenia drogowe.

Dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 11, dane osobopoznawcze k. 38-39.

Słuchany na rozprawie w dniu 06 listopada 2019r. obwiniony G. N. stwierdził, że nie do końca przyznaje się do popełnienia zarzuconych mu we wniosku o ukaranie czynów. Wskazał, że w chwili zdarzenia prawo jazdy zostało mu zatrzymane z uwagi na toczące się w tamtej chwili postępowanie sądowe. Wyjaśnił, iż nie pamięta z jaką prędkością poruszał się przed zatrzymaniem dokonanym w dniu 23 marca 2019r. przez funkcjonariuszy Policji na autostradzie (...). Wskazał, że nie jest możliwym, aby jechał z prędkością 202 km/h, gdyż samochód którym w ww. dniu kierował nie ma takiego przyspieszenia. Wyjaśnił także, iż w czasie, gdy poruszał się autostradą (...) przed zatrzymaniem występowały trudne warunki atmosferyczne w postaci dość dużej mgły. Wskazał dodatkowo, że w toku dokonywanej w

stosunku do jego osoby kontroli drogowej funkcjonariusze Policji nie okazali mu nagrania z chwili dokonania pomiaru prędkości, gdyż dysponowali jedynie zdjęciem. (k. 39-40)

W sprzeciwie od wyroku nakazowego wydanego przez Sąd Rejonowy w Dębicy z dnia 10 maja 2019r. (sygn. akt II W 308/19) obrońca obwinionego podniósł, iż zdaniem G. N. pomiar dokonany przez funkcjonariuszy Policji jest błędny, gdyż w trakcie jego dokonywania ww. funkcjonariusze jadący nieoznakowanym pojazdem marki O. (...) nie zachowali stałej odległości od pojazdu obwinionego. Obrońca wskazał dodatkowo, że według obwinionego pomiar dokonywany był w takim miejscu, że wykonanie go w sposób prawidłowy nie jest w ogóle możliwe ze względu na ukształtowanie terenu. Ponadto zaznaczył, że pomiary wykonywane przy użyciu urządzenia ISKRA – 1, które w innych sprawach sądowych badane były przez biegłych, podważane były wielokrotnie jako nieprecyzyjne i niemiarodajne. (k. 25-26)

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne jedynie w części, w której potwierdza on okoliczności w sprawie bezsporne takie jak fakt, iż w dniu 23 marca 2019r. prowadził samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) i poruszając się około godz. 8:26 na autostradzie (...) w kierunku K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w związku z przekroczeniem przez niego prędkości. Wiarygodne w ocenie Sądu są także wyjaśnienia G. N. w których wskazuje, że w ww. dniu poruszał się samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) nie posiadając przy sobie dokumentu w postaci prawa jazdy.

Natomiast nie zasługują na wiarę wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim kwestionuje on swoje sprawstwo co do czynu przypisanego w pkt I wyroku. Niewiarygodne są w ocenie Sądu także wyjaśnienia obwinionego, w części w której wskazuje on, iż w dniu 23 marca 2019r. około godziny 8:26 na autostradzie (...) w miejscu w którym został zatrzymany panowały trudne warunki atmosferyczne w postaci dużej mgły. Niewiarygodne są także wyjaśnienia G. N. jakoby funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania obwinionego mieli nie okazać mu nagrania z dokonanego pomiaru prędkości z jaką poruszał się należącym do niego samochodem osobowym marki B.. Wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w szczególności w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji P. M. i M. P. oraz nagraniu zdarzenia na płycie DVD. Nie ma żadnych okoliczności wskazujących, że ww. świadkowie celowo pomówili obwinionego o czyn, którego nie dokonał, skoro z przedłożonego ww. nagrania DVD w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż obwiniony prowadził samochód osobowy przekraczając dopuszczalną prędkość na autostradzie o 62 km/h, jadąc z prędkością 202 km/h.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji M. P. oraz P. M., które jednoznacznie wskazują na fakt poruszania się przez obwinionego na autostradzie (...) w miejscowości J., jako kierującego samochodem osobowym z prędkością 202 km/h oraz na fakt, iż nie posiadał on przy sobie w tym czasie prawa jazdy. Zeznania te są spójne, wzajemnie się uzupełniają oraz nie stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Urządzenie, którym dokonano pomiaru posiadało aktualne świadectwo legalizacji, brak jest więc podstaw by kwestionować prawidłowość dokonanego pomiaru. (k. 32, 33) Wskazać należy, że w sytuacji zarówno, gdy panujące na drodze warunki atmosferyczne, ukształtowanie terenu czy sposób dokonania pomiaru przyjęty przez mierzącego okazały się niewłaściwe dla dokonania prawidłowego, precyzyjnego i niebudzącego wątpliwości pomiaru urządzenie nie przystąpi do dokonania pomiaru oczekując na zmianę warunków na odpowiednie dla jego właściwego dokonania. Urządzenie wskazując wynik pomiaru gwarantuje, że jest on prawidłowy o czym stanowi pkt 9.8.1.3 instrukcji obsługi prędkościomierza kontrolnego V. 2A (k. 34). Zgodnie z treścią pkt 9.5.6 ww. instrukcji do niekorzystnych czynników dla pracy urządzenia nie należą podawane przez obwinionego warunki, jakie miały panować na drodze w chwili zdarzenia, w postaci gęstej mgły. Mając na uwadze powyższe nie sposób zgodzić się z argumentacją powołaną zarówno przez obwinionego w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie jak i z argumentacją przyjętą przez obrońcę obwinionego w sprzeciwie od wyroku nakazowego, których zamiarem było podważenie prawidłowości pomiaru dokonanego urządzeniem V. 2A.

Sąd przyznał walor wiarygodności nagraniom, zamieszczonym na płytach DVD, w postaci nagrania z dokonanego pomiaru prędkości z jaką poruszał się obwiniony należącym do niego samochodem osobowym marki B. oraz nagrania zawierającego instrukcję obsługi prędkościomierza kontrolnego V. 2A, bowiem ich autentyczność nie budzi

wątpliwości. W tym miejscu warto zasygnalizować, iż funkcjonariusze Policji dołączyli wszystkie pliki z nagraniami odnoszącymi się do tej sprawy.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał dowody w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów. Sporządzone są one w odpowiedniej formie przez podmioty uprawnione do ich wystawienia. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nie budziły również wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje.

Mając na uwadze czyn przypisany oskarżonemu w pkt I wyroku wskazać trzeba, iż obwiniony G. N. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 92a k.w.

Wykroczenia z art. 92a k.w. dopuszcza się ten kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż G. N. w dniu 23 marca 2019 roku około godziny 8.26 w miejscowości J. na autostradzie (...) kierując pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy 140 km/h o 62 km/h jadąc z prędkością 202 km/h. Należy wskazać, iż brak jest powodów by uznać, że pomiar prędkości był nieprawidłowy i zmierzona prędkość nie była prędkością z jaką poruszał się samochód kierowany przez G. N.. Nie ma bowiem racjonalnych dowodów, pozwalających na założenie, że z bliżej nieznanych względów funkcjonariusze Policji zdecydowali się na pomówienie obwinionego o zachowanie, którego nie dopuścił się, skoro ich depozycje znajdują potwierdzenie w nagraniu na płycie DVD.

Obecnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014r. poz. 281), a którego warunki spełnia urządzenie V. 2A, jak i (...) (k. 32, 33), o czym zaświadczone w świadectwach legalizacji ponownej. Zakres tych badań i sprawdzeń pozwala wyeliminować wadliwość działania urządzeń. Wydanie zaś świadectwa legalizacji pozwala uznać, że urządzenie, na które świadectwo takie zostało wydane, działa niewadliwie. Konstrukcja i wykonanie tego urządzenia zapewnia identyfikację pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana. Nie budzi więc wątpliwości, iż pomiar prędkości pojazdu kierowanego przez G. N. został dokonany w sposób prawidłowy.

Dobrem prawnie chronionym, którego naruszenia dopuścił się G. N. jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. Wątpliwości w przedmiotowej sprawie nie budzi, że obwiniony w chwili zdarzenia prowadził pojazd w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2018 poz. 1990). We wskazanej ustawie ustawodawca kształtuje określone limity dopuszczalnej prędkości w zależności od obszaru ruchu, kategorii pojazdu, drogi oraz pory dnia. Zgodnie z art. 20 ust. 3 pkt 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna poza obszarem zabudowanym, z zastrzeżeniem ust. 4, wynosi w przypadku samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t na autostradzie - 140 km/h. W przedmiotowej sprawie w sposób niebudzący wątpliwości Sądu wykazane zostało, iż obwiniony w chwili zdarzenia poruszał się autostradą (...) z prędkością 202 km/h, tj. przekroczył dopuszczalną prędkość o 62 km/h. Obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia na autostradzie (...) tj. na drodze publicznej na której obowiązuje ograniczenie prędkości wynikające z ustawy. Obwiniony dopuścił się przypisanego mu w pkt I wyroku wykroczenia umyślnie z zamiarem bezpośrednim, gdyż mając wiedzę co do ograniczenia prędkości do 140 km/h, jakie obowiązuje na autostradzie (...) w miejscowości J. kierował należącym do niego samochodem osobowym z prędkością 202 km/h. Okoliczności te w ocenie Sądu jednoznacznie wskazują na fakt, że G. N. chciał popełnić wykroczenie stypizowane w art. 92a k.w.

Odnosząc się do czynu przypisanego obwinionemu w pkt II wyroku wskazać należy, że obwiniony G. N. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 95 k.w.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż G. N. w dniu 23 marca 2019 roku około godziny 8.26 w miejscowości J. na autostradzie (...) kierując pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...) nie posiadał przy sobie prawa jazdy.

Wykroczenia z art. 95 k.w. dopuszcza się ten kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów. Dobrem prawnym naruszonym zachowaniem obwinionego był porządek ruchu drogowego rozumiany jako pewność, że osoba prowadząca pojazd ma przy sobie wymagane dokumenty, co daje gwarancję tego, że może ona bezpiecznie uczestniczyć w ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie bezspornym jest zarówno fakt, iż G. N. w chwili zdarzenia był osobą prowadzącą pojazd w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 38 § 1 pkt. 1 ww. ustawy kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagane dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego dokumenty m.in. w postaci dokumenty stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem. Dokumentem takim jest m.in. wydane w kraju prawo jazdy. Nie budzi wątpliwości także, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia na drodze publicznej, tj. autostradzie (...) w miejscowości J.. G. N. jako osoba, która prowadząc pojazd, nie posiadała przy sobie wymaganych dokumentów był zdolny podmiotowo do popełnienia przypisanego mu wykroczenia stypizowanego w art. 95 k.w. Obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia umyślnie z zamiarem bezpośrednim, gdyż mając wiedzę zarówno co do obowiązku posiadania przy sobie dokumentu w postaci prawa jazdy jak i faktu, że prawo jazdy zostało mu zatrzymane przez Komendę Powiatową Policji w K. i do chwili zdarzenia przez niego nieodebrane prowadził pojazd na autostradzie (...) nie posiadając przy sobie ww. dokumentu, co świadczy jednoznacznie o tym, że chciał popełnić przypisane mu w pkt II wyroku wykroczenie.

Wina obwinionego nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną, a więc miał możliwość rozpoznania znaczenia swojego działania i pokierowania swoim postępowaniem. Zachowanie obwinionego było zupełnie nieodpowiedzialne, poruszał się po autostradzie z prędkością 202 km/h, gdzie dopuszczalną prędkością jest 140 km/h. Jako naganne ocenić należy także poruszanie się przez obwinionego należącym do niego samochodem osobowym bez dokumentu w postaci prawa jazdy mimo powszechnej wiedzy o karalności takiego zachowania. Tak więc swoim działaniem wykazał rażące lekceważenie przepisów ruchu drogowego.

Stopień winy obwinionego co do obu czynów należy uznać za znaczny mając na uwadze, iż działał on umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Również stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych obwinionemu w ocenie Sądu jest znaczny z uwagi na istotne przekroczenie dopuszczalnej prędkości o 62 km/h.

Wymierzona obwinionemu kara 1 000 złotych grzywny jest sprawiedliwa i adekwatna do stopnia zawinienia G. N. i stopnia społecznej szkodliwości przepisanych mu czynów. Wymierzając obwinionemu karę grzywny w tej wysokości Sąd miał na uwadze fakt uprzedniej karalności G. N. za wykroczenia drogowe stypizowane zarówno w art. 92a k.w. i art. 95 k.w. Orzeczona kara przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej obwinionego. Powinien zdać sobie sprawę z naganności swych czynów i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczona kara unaocznia obwinionemu, że popełnienie wykroczeń, jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Wymierzona obwinionemu kara spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze, iż obwiniony ma stałe źródło dochodu w postaci własnej działalności gospodarczej z której uzyskuje miesięczny dochód w wysokości około 10 tysięcy złotych Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od kosztów sądowych, na które złożyły się: ryczałt za rozprawę w wysokości 100 złotych oraz opłata karna od kary grzywny w wysokości 100.